

DOMSTOLENS DOM (Fjerde Afdeling)

7. juni 2007*

I sag C-362/05 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i Domstolens statut, iværksat den 23. september 2005,

Jacques Wunenburger ved avocat E. Boigelot,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved J. Currall og G. Berscheid, som befuldmægtigede, bistået af avocat V. Dehin, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt i første instans,

* Processprog: fransk.

har

DOMSTOLEN (Fjerde Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, K. Lenaerts (refererende dommer), og dommerne R. Silva de Lapuerta, G. Arestis, J. Malenovský og T. von Danwitz,

generaladvokat: J. Kokott
justitssekretær: R. Grass,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 15. februar 2007,

afsagt følgende

Dom

- 1 Jacques Wunenburger har i appelskriftet nedlagt påstand om ophævelse af dommen, der blev afsagt den 5. juli 2005 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans, Wunenburger mod Kommissionen (sag T-370/03, Sml.Pers. I-A, s. 189, og II, s. 853, herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten ikke gav Jacques Wunenburger medhold i hans påstand om annullation af tre afgørelser, som Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber havde truffet i forbindelse med en udnævnelsesprocedure

(herefter samlet benævnt »de anfægtede afgørelser«). Kommissionen udnævnte som ansættelsesmyndighed ved disse afgørelser en anden ansøger og imødekom ikke appellansens ansøgning samt afviste dennes klage.

Retsforskrifter

- 2 Artikel 7, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i Det Europæiske Fællesskab, i den udgave, der finder anvendelse på denne sag (herefter »vedtægten«), bestemmer:

»Ansættelsesmyndigheden skal ved udnævnelse eller forflyttelse, idet der udelukkende tages hensyn til tjenstlige synspunkter og uden hensyntagen til statsborgerskab, ansætte den enkelte tjenestemand i en stilling i hans ansættelsesgruppe, som svarer til hans lønklasse.

[...]«

- 3 Vedtægtens artikel 25, stk. 2, bestemmer:

»Enhver afgørelse, der træffes i henhold til denne vedtægt om en bestemt person, skal straks meddeles den pågældende tjenestemand skriftligt. Enhver afgørelse, der indebærer et klagepunkt, skal begrundes.«

4 Vedtægtens artikel 29, stk. 1, bestemmer:

»Ved besættelse af ledige stillinger i en institution skal ansættelsesmyndigheden først tage følgende i betragtning:

- a) mulighederne for at besætte stillingen ved forfremmelse eller forflyttelse inden for institutionen

[...]

og skal derpå gennemføre udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver [...].«

5 Vedtægtens artikel 45, stk. 1, bestemmer:

»Forfremmelse sker ved afgørelse truffet af ansættelsesmyndigheden [...] Den medfører, at tjenestemanden udnævnes til den nærmeste højere lønklasse inden for sin ansættelsesgruppe. Den foretages udelukkende på grundlag af en udvælgelse blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet [...] i deres lønklasse; udvælgelsen sker blandt de tjenestemænd, der kan komme i betragtning ved forfremmelsen, efter sammenligning af deres fortjenester, samt de udtalelser, som er blevet udarbejdet vedrørende tjenestemændene.

[...]«

Sagens baggrund

- 6 Den 19. september 2002 offentliggjorde Kommissionen stillingsopslag KOM/138/02 (herefter »stillingsopslaget«) med henblik på at besætte en A2-stilling som direktør for direktorat C »Afrika, Vestindien, Stillehavet« i Samarbejdskontoret EuropeAid. Stillingsopslaget nævnte følgende opgaver, nemlig at sikre effektiv forvaltning af projekter og programmer under hele det operationelle forløb fra identifikation af projektet til den endelige vurdering, samt at forberede og overvåge decentralisering af det forvaltningsmæssige ansvar til delegationerne i de afrikanske stater, de vestindiske stater og staterne i Stillehavet. Der blev stillet krav om grundig erfaring i personaleadministration, evne til at forvalte, mobilisere og overvåge større grupper samt til at prioritere og kommunikere.

- 7 Appellanten, som på daværende tidspunkt var tjenestemand i lønklasse A3 i Generaldirektoratet for »Eksterne Forbindelser« og chef for Kommissionens delegation i Kroatien, ansøgte den 27. september 2002 om den pågældende stilling. Ni andre ansøgere ansøgte tillige om stillingen.

- 8 Generaldirektøren for Samarbejdskontoret EuropeAid (herefter »generaldirektøren«) underrettede efter at have gennemført samtaler med hver enkelt ansøger ved notat af 18. november 2002 (herefter »generaldirektørens notat«) Kommissionens generaldirektorat »Administration og Personale« om, at han havde opdelt ansøgerne i to grupper. Den første gruppe bestod af seks ansøgere, som han fandt »egnede til at udøve de funktioner, der var forbundet med den omhandlede stilling, og som [...] opfylder de krav og udfordringer, som den pågældende stilling indebærer«, hvorimod den anden gruppe bestod af de fire ansøgere, som »ikke besidder de egenskaber, kompetencer og evner, som er nødvendige for at bestride den pågældende stilling«. Appellanten figurerede i gruppe to.

- 9 Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser (herefter »udvalget«) opstillede derefter en liste med navnene på seks ansøgere svarende til den første gruppe i generaldirektørens notat. Udvalget anførte i en udtalelse af 12. december 2002, at fire ansøgninger, herunder A. Naqvis ansøgning, kunne tages i betragtning i forbindelse med den fortsatte udvælgelsesprocedure. Kommissionen besluttede den 8. januar 2003 i sin egenskab af ansættelsesmyndighed at udnævne A. Naqvi til den pågældende stilling (herefter »afgørelsen om udnævnelse«).
- 10 Ved skrivelse af 11. marts 2003 blev appellanten informeret om, at hans ansøgning til den pågældende stilling ikke var imødekommet (herefter »afgørelsen om afslag på ansøgningen«). Appellanten indgav den 2. april 2003 en klage over afgørelsen om udnævnelse. Klagen blev afslået den 14. juli 2003 (herefter »afgørelsen om afslag på klagen«).
- 11 Ved afgørelse af 11. marts 2004, med virkning fra den 1. april 2004, tilbagekaldte Kommissionen i henhold til vedtægtens artikel 50 den stilling, som A. Naqvi bestred. Efter denne afgørelse blev en ny udvælgelsesprocedure iværksat (herefter »den anden udvælgelsesprocedure«), hvorunder appellanten indgav en ansøgning. Ansøgningen blev ikke imødekommet, og appellanten har ikke bestridt udfaldet af den anden udvælgelsesprocedure.

Retsforhandlingerne ved Retten og den appellerede dom

- 12 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 5. november 2003 anlagde appellanten sag med påstand om annullation af de anfægtede afgørelser.

- 13 Kommissionen gjorde gældende, at det var uforholdsmæssigt at træffe afgørelse, og, subsidiært, at appellants påstande skulle forkastes.
- 14 Kommissionen gjorde gældende, at sagen havde mistet sin genstand som følge af tilbagekaldelsen af den stilling, som A. Naqvi bestred, og iværksættelsen af den anden udvælgelsesprocedure, som appellanten havde deltaget i, hvorfor appellanten ikke længere havde nogen interesse i sagens fortsættelse.
- 15 Retten forkastede Kommissionens påstand om, at det var uforholdsmæssigt at træffe afgørelse.
- 16 Retten fandt for det første, at sagen fortsat havde en genstand, idet afgørelsen om udnævnelse havde virkninger indtil den 1. april 2004, og afgørelsen om afslag på ansøgningen fortsat havde virkninger.
- 17 Retten fastslog dernæst med henvisning til Domstolens dom af 26. april 1988, Apesco mod Kommissionen (sag 207/86, Sml. s. 2151, præmis 16) og Rettens dom af 24. september 1996, Marx Esser og Del Amo Martinez mod Parlamentet (sag T-182/94, Sml.Pers. I-A, s. 411, og II, s. 1197, præmis 41), at appellanten fortsat havde en interesse i at opnå en afgørelse vedrørende den omhandlede udvælgelsesprocedures lovlighed for at sikre, at den hævdede ulovlighed ikke fremover ville blive gentaget i forbindelse med en tilsvarende procedure.
- 18 Appellanten gjorde til støtte for sin påstand om annullation med sit første anbringende gældende, at Kommissionen havde tilsidesat vedtægtens artikel 25, stk. 2, ved ikke at have begrundet afgørelsen om afslag på klagen.

- 19 Retten forkastede dette første anbringende, idet den i den appellerede doms præmis 28-35 fastslog, at den i afgørelsen om afslag på klagen indeholdte begrundelse gjorde det muligt at forstå den nævnte afgørelses hovedgrundlag og vurdere, om de betingelser, som efter vedtægten gælder for en behørig gennemførelse af udvælgelsesprocedurer, var blevet overholdt.
- 20 Appellanten gjorde med sit andet anbringende gældende, at der var sket en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, artikel 29, stk. 1, litra a), og artikel 45, stk. 1, samt tilsidesættelse af principperne om beskyttelse af den berettigede forventning, om ligebehandling og om ret til en karriere.
- 21 Retten forkastede ligeledes dette andet anbringende, idet den for det første i den appellerede doms præmis 51-60 fastslog, at den omstændighed, at generaldirektøren havde deltaget i udvælgelsesproceduren ikke i sig selv udgjorde en ulovlighed og ikke påvirkede udvalgets uafhængighed. Proceduren havde således ikke medført en forskelsbehandling til skade for appellanten. Retten fastslog, at de kriterier, der var lagt til grund i afgørelsen om afslag på klagen, fremgik af stillingsopslaget, og at disse krav under alle omstændigheder gjaldt for alle A2-stillinger. Retten bemærkede herved, at rækkevidden af udtrykket »udfordringer, som den pågældende stilling indebærer«, i generaldirektørens notat, ikke måtte overdrives.
- 22 Retten fastslog i den appellerede doms præmis 61-83 dernæst, at A. Naqvi opfyldte alle de i stillingsopslaget nævnte nødvendige betingelser, og at ansættelsesmyndigheden ikke havde anlagt et fejlagtigt skøn ved at imødekomme hans ansøgning.

Parternes påstande

23 Jacques Wunenburger har nedlagt følgende påstande:

- Appellen antages til realitetsbehandling.
- Den appellerede dom ophæves.

Der træffes ny afgørelse i sagen, hvorved:

- Afgørelsen om udnævnelse annulleres.
- Afgørelsen om afslag på ansøgningen annulleres.
- Afgørelsen om afslag på klagen annulleres.
- Den af Kommissionen iværksatte kontraappel afvises eller forkastes som ubegrundet.
- Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

24 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

- Principalt, kontraappellen antages til realitetsbehandling, og Kommissionen gives medhold, og følgelig ophæves den appellerede dom, for så vidt som påstanden, som var nedlagt i første instans, om, at det er ufornuddent at træffe afgørelse, herved ikke blev taget til følge.

- Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende bestemmelser.

- Subsidiært, appellen afvises eller forkastes som ubegrundet.

- Jacques Wunenburger tilpligtes at betale omkostningerne under appelsagen.

Kontraappellen

25 Eftersom der kun skal tages stilling til hovedappellen, hvis Domstolen afviser Kommissionens kontraappel, skal der først tages stilling til nævnte kontraappel.

Parternes argumenter

- 26 Kommissionen har til støtte for kontraappellen for det første anført, at Retten har måttet basere sig på en rent hypotetisk betragtning om fremover at forhindre andre eventuelle ulovligheder af samme karakter for at kunne fastslå, at appellanten har søgsmålsinteresse.
- 27 Kommissionen har herved anført, at appellanten har anfægtet generaldirektørens rolle i forbindelse med den forudgående udvælgelse af ansøgerne. Der er imidlertid i den foreliggende sag alene tale om en faktisk omstændighed, som ikke vil gentage sig i en anden sag. Retten har i øvrigt foretaget en vidtgående udvidelse af den begrundelse, som Domstolen anvendte i dommen i sagen Apesco mod Kommissionen, idet den foreliggende sag, hvor der er tale om en udnævnelsesakt, ikke har den nødvendige automatisk tilbagevendende karakter.
- 28 Kommissionen har for det andet anført, at appellanten, skønt han har en åbenlys interesse i at anfægte den afgørelse, som han var adressat for i forbindelse med den anden udvælgelsesprocedure, ikke anlagde sag, men valgte at fastholde søgsmålet i den sag, som førte til den appellerede dom. Ifølge Kommissionen er der i den foreliggende sag tale om proceduremisbrug, som Retten burde have konstateret ved at fastslå, at det var uforholdsmæssigt at træffe afgørelse i sagen.
- 29 Kommissionen har imidlertid i processkriftet vedrørende kontraappellen erkendt, at den har begået en fejl ved at anføre, at det tilkom appellanten at påstå annullation af de afgørelser om udnævnelse, der blev truffet i forbindelse med den anden udvælgelsesprocedure, idet Kommissionen allerede havde reduceret antallet af direktører og iværksat overflyttelse af en direktør fra samme generaldirektorat til den ledige stilling efter A. Naqvi og herved havde anvendt det vide skøn, som tilkommer den i forbindelse med reorganiseringen af dens tjenestegrene. Kommis-

sionen har imidlertid anført, at disse omstændigheder underbygger argumentet om, at det ikke ville have nogen praktisk betydning, såfremt Retten havde truffet en afgørelse, som gav appellanten medhold, hvorfor appellants søgsmål er uden genstand.

- 30 Appellanten har gjort gældende, at Kommissionens kontraappel ikke kan antages til realitetsbehandling, idet den appellerede dom ikke er bebyrdende for Kommissionen, eftersom Kommissionen herved blev frifundet.
- 31 Appellanten har vedrørende sagens realitet for det første gjort gældende, at kontraappellen må afvises, idet Kommissionen ikke derved har påvist, at søgsmålet er uden genstand.
- 32 Appellanten har i modsætning til, hvad Kommissionen har fremført, anført, at han efter tilbagekaldelsen af A. Naqvis stilling ikke har opnået, hvad han kunne have opnået som følge af annullationen af afgørelsen om afslag på ansøgningen og afgørelsen om udnævnelse.
- 33 Den omstændighed, at han kunne indgive sin ansøgning i forbindelse med den anden udvælgelsesprocedure, kan ikke fjerne den ulovlighed, som de anfægtede afgørelser er behæftet med.
- 34 Appellanten har for det andet gjort gældende, at Kommissionen i alt for høj grad begrænser udtrykket søgsmålsinteresse ved at omgå spørgsmålet om appellants interesse i at opnå en afgørelse dels vedrørende procedurens ulovlighed, dels vedrørende ulovligheden af afgørelsen om afslag på ansøgningen, således at disse ulovligheder ikke gentages fremover.

- 35 Appellanten har gjort gældende, at Retten blot har anvendt fast praksis ved i den appellerede doms præmis 19 at fastslå, at sagen fortsat havde en genstand.

Domstolens bemærkninger

Kontraappellens antagelse til realitetsbehandling

- 36 I henhold til artikel 56, stk. 2, i Domstolens statut kan en appel iværksættes af enhver part, som helt eller delvist ikke har fået medhold.
- 37 Det følger i denne henseende af retspraksis, at en appel vedrørende en af Retten afsagt dom kan antages til realitetsbehandling, i det omfang Retten har forkastet en afvisningspåstand, som en part havde fremført mod et søgsmål, selv om Retten derefter i samme dom har frifundet sagsøgte (dom af 26.2.2002, sag C-23/00 P, Rådet mod Boehringer, Sml. I, s. 1873, præmis 50, og af 22.2.2005, sag C-141/02 P, Kommissionen mod max.mobil, Sml. I, s. 1283, præmis 50 og 51).
- 38 Det er i denne sag ubestridt, at Kommissionen har fremsat en indsigelse om, at det findes uforholdsmæssigt at træffe afgørelse, hvilket fremgår af den appellerede doms præmis 12, at denne indsigelse blev forkastet i dommens præmis 21, og at Retten frifandt Kommissionen.

- 39 Det er imidlertid ikke nødvendigt for at vurdere om en kontraappel, der er iværksat til prøvelse af en dom, hvorved en sag er blevet forkastet efter realitetsbehandling, kan antages til realitetsbehandling at sondre mellem, hvorvidt den indsigelse, der er fremsat for og forkastet af Retten, har til formål at få sagen afvist, fordi den ikke kan antages til realitetsbehandling, eller fordi den er blevet uden genstand. Der er nemlig tale om to formalitetsindsigelser, som, hvis de tages til følge, er til hinder for, at Retten træffer afgørelse vedrørende realiteten.
- 40 Kommissionens kontraappel bør følgelig antages til realitetsbehandling.

Realiteten vedrørende kontraappellen

- 41 Retten fastslog for det første i den appellerede doms præmis 19 som begrundelse for at afvise Kommissionens indsigelse om, at det var uforment at træffe afgørelse, at sagen fortsat havde en genstand, idet afgørelsen om udnævnelse havde haft virkninger, og afgørelsen om afslag på ansøgningen fortsat havde virkninger. Dernæst fastslog Retten i den appellerede doms præmis 20, at appellanten fortsat havde interesse i at anlægge sag for at forhindre, at den påståede ulovlighed ikke gentog sig i forbindelse med en procedure svarende til den i sagen omhandlede.
- 42 Det bemærkes indledningsvis, at en appellants søgsmålsinteresse for så vidt angår sagens genstand skal foreligge på tidspunktet for sagens anlæggelse, idet sagen i modsat fald afvises. Sagens genstand skal som søgsmålsinteressen bestå indtil retsafgørelsen, idet det i modsat fald findes uforment at træffe afgørelse, hvilket forudsætter, at søgsmålet med sit resultat kan bibringe parten en fordel (jf. i denne retning dom af 24.6.1986, sag 53/85, AKZO Chemie mod Kommissionen, Sml. s. 1965, præmis 21, samt analogt dom af 19.10.1995, sag C-19/93 P, Rendo m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3319, præmis 13, og af 13.7.2000, sag C-174/99 P, Parlamentet mod Richard, Sml. I, s. 6189, præmis 33).

- 43 Såfremt appellantens søgsmålsinteresse bortfalder under sagens forløb, kan en afgørelse fra Retten om sagens realitet ikke bibringe denne en fordel.
- 44 Det er i denne sag ubestridt, at appellanten havde søgsmålsinteresse ved sagens anlæggelse, idet de anfægtede afgørelser indeholdt et klagepunkt imod ham (jf. i denne retning dom af 27.11.1984, sag 50/84, Bensider m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 3991, præmis 8, og af 18.4.2002, forenede sager C-61/96, C-132/97, C-45/98, C-27/99, C-81/00 og C-22/01, Spanien mod Rådet, Sml. I, s. 3439, præmis 23). Søgsmålet kunne således antages til realitetsbehandling.
- 45 Som følge af den anden udvælgelsesprocedure, der blev iværksat efter tilbagekaldelsen af den stilling, som A. Naqvi bestred, var de anfægtede afgørelser imidlertid blevet irrelevante på det tidspunkt, hvor Retten traf afgørelse i sagen.
- 46 Som generaladvokaten har anført i punkt 41 i forslaget til afgørelse, ophævede den anden udvælgelsesprocedure virkninger af afgørelsen om udnævnelse for så vidt angår appellanten. Da denne afgørelse ikke kan adskilles fra afgørelsen om afslag på ansøgningen, og da afgørelsen om afslag på klagen blot bekræftede disse afgørelser, har den anden udvælgelsesprocedure, hvad angår appellanten, ophævet alle virkninger af de anfægtede afgørelser.
- 47 Den omstændighed, at de anfægtede afgørelser var blevet irrelevante efter anlæggelse af sagen, medfører imidlertid ikke en forpligtelse for Retten til at fastslå, at det er ufornuddent at træffe afgørelse som følge af, at sagen mangler genstand, eller som følge af manglende søgsmålsinteresse på tidspunktet for afsigelse af dommen.
- 48 Det bemærkes for det første, at da Retten traf afgørelse, havde sagen fortsat en genstand, idet Kommissionen ikke formelt havde tilbagekaldt de anfægtede afgørelser.

- 49 Det er således med føje, at Retten i den appellerede doms præmis 19 har fastslået, at sagen fortsat havde en genstand.
- 50 Det følger for det andet af Domstolens praksis, at appellanten ligeledes kan have en interesse i at påstå annullation af en fællesskabsretsakt for at gøre det muligt at forhindre, at den ulovlighed, som fællesskabsretsakten angiveligt er behæftet med, gentager sig fremover (jf. i denne retning dom af 6.3.1979, sag 92/78, Simmenthal mod Kommissionen, Sml. s. 777, præmis 32, dommen i sagen AKZO Chemie mod Kommissionen, præmis 21, og i sagen Apesco mod Kommissionen, præmis 16).
- 51 En sådan søgsmålsinteresse fremgår af artikel 233, stk. 1, EF, hvorefter institutioner, fra hvilke en annulleret retsakt hidrører, har pligt til at gennemføre de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger (jf. i denne retning dommen i sagen Simmenthal mod Kommissionen, præmis 32, og dom af 5.3.1980, sag 76/79, Könecke mod Kommissionen, Sml. s. 665, præmis 9).
- 52 Søgsmålsinteressen kan imidlertid kun bestå, såfremt den hævdede ulovlighed kan formodes at ville gentage sig fremover uafhængigt af de omstændigheder i sagen, som har dannet grundlag for appellans søgsmål.
- 53 Retten har i den appellerede doms præmis 20 fastslået, at appellanten fortsat havde en interesse i at opnå en afgørelse vedrørende den omhandlede udvælgelsesprocedures lovlighed for at sikre, at den hævdede ulovlighed ikke gentog sig fremover i forbindelse med en procedure svarende til den i sagen foreliggende.

- 54 Retten har herved baseret sig på appellantens anbringende om, at udvælgelsesproceduren var ulovlig som følge af, at der ved generaldirektørens notat var sket en forudgående udvælgelse af ansøgerne. Retten fastslog, at det ikke kunne udelukkes, at generaldirektøren kunne spille en lignende rolle i forbindelse med en senere og tilsvarende udvælgelsesprocedure.
- 55 Det skal derfor undersøges, om den af appellanten hævdede ulovlighed i denne sag, og hvis eventuelle forekomst Retten har anerkendt for at kunne fastslå, at der foreligger søgsmålsinteresse, kan gentage sig fremover uafhængigt af de omstændigheder i sagen, som har dannet grundlag for appellantens søgsmål.
- 56 Som generaladvokaten har anført i punkt 45 i forslaget til afgørelse, træffes afgørelser om besættelse af tjenestemandstillinger aldrig automatisk på samme måde, idet hver afgørelse er konkret og afhænger af en vurdering af ansøgernes respektive kvalifikationer og kravene til den stilling, som skal besættes, hvilket kan variere væsentligt fra sag til sag.
- 57 I denne sag har appellanten imidlertid ikke blot bestridt lovligheden af de anfægtede afgørelser, men ligeledes den procedure, som har ført til deres vedtagelse. Appellanten har nemlig anført, at proceduren har ført til forskelsbehandling og derfor som sådan er ulovlig, dvs. uafhængigt af de anfægtede afgørelses indhold. Ifølge appellanten har generaldirektørens notat bundet udvalget og ansættelsesmyndigheden, uden at disse har haft mulighed for at vurdere de respektive kvaliteter og evner for de ansøgere, som ikke ved nævnte notat var blevet udvalgt på forhånd.

- 58 Som generaladvokaten har anført i punkt 47 i forslaget til afgørelse, er det muligt — i modsætning til den indholdsmæssige vurdering af forskellige ansøgninger til en stilling, som skal besættes — at en udvælgelsesprocedure fremover inden for rammerne af tilsvarende procedurer vil blive gennemført i henhold til en fremgangsmåde, der indebærer, at en generaldirektør foretager en forudgående udvælgelse, som binder udvalget og ansættelsesmyndigheden, hvilket ifølge appellanten er tilfældet i denne sag
- 59 Det er appellantens opfattelse, at spørgsmålet om lovligheden af den fremgangsmåde, som er fulgt i forbindelse med udvælgelsesproceduren til den omhandlede stilling, derfor er relevant for fremtidige ansøgere til stillinger, som den omhandlede
- 60 Retten har derfor med føje i den appellerede doms præmis 20 fastslået, at appellanten havde bevaret søgsmålsinteresse.
- 61 Henset hertil bemærkes, at Retten ikke har begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 21 at forkaste indsigelsen om, at det var ufornuddent at træffe afgørelse.
- 62 Kontrappellen skal derfor forkastes som ugrundet, og der skal tages stilling til hovedappellen.

Hovedappellen

Det første anbringende

- 63 Det første anbringendes første led vedrører fordrejning af de faktiske omstændigheder, og det andet led vedrører en retlig fejl og en selvmodsigende og utilstrækkelig begrundelse.

Det første led

- 64 Appellanten har anført, at Retten har fordrejet de faktiske omstændigheder i generaldirektørens notat.
- 65 Appellanten har nemlig af de bemærkninger, som fremgår i nævnte notat, hvorefter A. Naqvi »forekommer [...] at være særlig egnet til sagsbehandling, samt reflekterende og analytisk arbejde, snarere end omstrukturering og ledelse af en stor operativ gruppe«, udledt, at A. Naqvi ikke besad kvalifikationer til at lede og motivere en stor gruppe. Ifølge appellanten var denne kvalifikation imidlertid nødvendig for at bestride den omhandlede stilling.
- 66 Det følger i denne henseende af artikel 225 EF og artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut, at en appel er begrænset til retsspørgsmål, og at det derfor alene er Retten, der er kompetent til at fastlægge de faktiske omstændigheder i sagen, når bortses fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, og til at tage stilling til disse faktiske

omstændigheder. Vurderingen af de faktiske omstændigheder udgør derfor ikke et retsspørgsmål, der som sådan er undergivet Domstolens prøvelsesret, medmindre de beviser, der er fremlagt for Retten, er gengivet forkert (jf. navnlig dom af 2.10.2001, sag C-449/99 P, EIB mod Hautem, Sml. I, s. 6733, præmis 44, og domme af 21.9.2006, sag C-105/04 P, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied mod Kommissionen, Sml. I, s. 8725, præmis 69 og 70, og sag C-113/04 P, Technische Unie mod Kommissionen, Sml. I, s. 8831, præmis 82 og 83).

- 67 Det følger af fast retspraksis, at en sådan urigtig gengivelse af omstændighederne skal fremgå på åbenbar vis af sagsakterne, uden at det skal være fornødent at foretage en fornyet vurdering af de faktiske omstændigheder og beviserne (jf. dom af 6.4.2006, sag C-551/03 P, General Motors mod Kommissionen, Sml. I, s. 3173, præmis 54, af 21.9.2006, sag C-167/04 P, JCB Service mod Kommissionen, Sml. I, s. 8935, præmis 108, og af 18.1.2007, sag C-229/05 P, PKK og KNK mod Rådet, Sml. I, s. 439, præmis 37).
- 68 Det fremgår imidlertid ikke af gennemgangen af generaldirektørens notat, at Retten har gengivet de faktiske omstændigheder forkert. Det fremgår nemlig udtrykkeligt af notatet, at A. Naqvi opfyldte de betingelser, der var nævnt i stillingsbeskrivelsen, hvorfor generaldirektøren inddrog ham i den gruppe af ansøgere, som var egnet til at varetage den omhandlede stilling som direktør. Der er således i generaldirektørens notat ingen oplysninger, som kan påvise, at A. Naqvi ikke besad de kvalifikationer, der var nødvendige for at bestride nævnte stilling.
- 69 Retten har således med føje i den appellerede doms præmis 63-68 og uden at fordreje de faktiske omstændigheder i generaldirektørens notat kunnet fastslå, at A. Naqvi faktisk opfyldte samtlige de for stillingsopslaget nødvendige betingelser, og at han bl.a. besad evnen til at lede en stor gruppe.

- 70 Såfremt det er korrekt, som det fremgår af generaldirektørens notat, at evnen til at forvalte, mobilisere og overvåge større grupper udgjorde et væsentligt kriterium, må anvendelsen af udtrykket »særlig« i nævnte notat forstås som en afvejning af A. Naqvis forskellige kvalifikationer. Det kan ikke heraf udledes, at han ikke besad de for den omhandlede stilling nødvendige kvalifikationer.
- 71 Det fremgår derfor ikke af gennemgangen af generaldirektørens notat, at Retten åbenbart har fordrejet de i notatet indeholdte faktiske omstændigheder.
- 72 Det første anbringendes første led må derfor afvises.

Det andet led

- 73 Appellanten har med det første anbringendes andet led for det første gjort gældende — i modsætning til, hvad Retten på grundlag generaldirektørens notat har fastslået i den appellerede doms præmis 32 — at begrundelsen for afgørelsen om afslag på klagen ikke gør det muligt at forstå afgørelsens hovedgrundlag. Retten har derfor begået en retlig fejl ved i den appellerede doms præmis 28-35 at have forkastet anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25, stk. 2.
- 74 Det bemærkes for det første, at i henhold til fast retspraksis fremgår det af artikel 225 EF, af artikel 58, stk. 1, i Domstolens statut og af procesreglementets

artikel 112, stk. 1, litra c), at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand. De krav til begrundelsen af appellen, som fremgår af de nævnte bestemmelser, kan ikke anses for opfyldt, når appelskriftet blot gentager eller nøjagtigt gengiver de anbringender og argumenter, der er blevet fremført for Retten, herunder de anbringender og argumenter, der var støttet på faktiske omstændigheder, som Retten udtrykkeligt har afvist at lægge til grund (jf. bl.a. dom af 6.3.2003, sag C-41/00 P, Interporc mod Kommissionen, Sml. I, s. 2125, præmis 15 og 16, og af 22.1.2004, sag C-353/01 P, Mattila mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 1073, præmis 25 og 26).

75 I denne sag har appellanten for at bestride den konstatering, som Retten har foretaget, hvorefter der ikke foreligger tilsidesættelse af artikel 25, stk. 2, imidlertid alene i appelskriftet gentaget de argumenter, som han vedrørende dette punkt havde fremført til støtte for det første anbringende i stævningen for Retten. Retten konkluderede i den appellerede doms præmis 28-35, at dette anbringende måtte forkastes. En sådan appel har nemlig kun til formål at opnå, at de i stævningen for Retten fremsatte påstande pådømmes endnu en gang, hvilket efter artikel 56 i Domstolens statut falder uden for Domstolens kompetence (jf. bl.a. dom af 4.7.2000, sag C-352/98 P, Bergaderm og Goupil mod Kommissionen, Sml. I, s. 5291, præmis 35, og af 18.9.2003, sag C-338/00 P, Volkswagen mod Kommissionen, Sml. I, s. 9189, præmis 47).

76 Klagepunktet må derfor afvises.

77 Appellanten har dernæst foreholdt Retten at have anført en selvmodsigende og utilstrækkelig begrundelse ved i den appellerende doms præmis 28-35 at have forkastet appellantens første anbringende.

- 78 Det fremgår i denne henseende af artikel 36, første punktum, i Domstolens statut, sammenholdt med samme statuts artikel 53, stk. 1, at Rettens domme skal være begrundede dels således, at det er muligt for en person, som er berørt af en dom, at få kendskab til begrundelsen for Rettens afgørelse, dels således at Domstolen kan få de oplysninger, der er nødvendige for, at den kan udøve sin prøvelsesret (jf. dommen i sagen Technische Unie mod Kommissionen, præmis 85 og den deri nævnte retspraksis).
- 79 I denne sag, som generaladvokaten har anført i punkt 66 i forslaget til afgørelse, har Retten i den appellerede doms præmis 28-35 grundigt gennemgået afgørelsen om afslag på klagen og har uimodsagt udførligt redegjort for, hvorfor den var af den opfattelse, at Kommissionen havde opfyldt sin begrundelsespligt.
- 80 Den omstændighed, at Retten vedrørende sagens realitet er kommet til et andet resultat end appellanten, kan ikke i sig selv behæfte den appellerede dom med en mangelfuld begrundelse.
- 81 Det første anbringendes andet led skal følgelig delvis afvises, delvis forkastes som ubegrundet.
- 82 Det første anbringende bør derfor forkastes.

Det andet anbringende

- 83 Appellanten har med det andet anbringende foreholdt Retten at have fordrejet visse faktiske omstændigheder og beviser og at have begået en retlig fejl ved ikke at have annulleret de anfægtede afgørelser som følge af tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, artikel 29, stk. 1, litra a), og artikel 45, stk. 1.

Det første led

- 84 Appellanten har med det andet anbringendes første led gjort gældende, at den i generaldirektørens notat indeholdte bedømmelse af appellants og A. Naqvis ansøgninger er identiske bortset fra vurderingen vedrørende »åbenhed over for forandringer«. Da A. Naqvi i generaldirektørens notat blev indplaceret i den første gruppe af ansøgere, navnlig på grundlag af de »udfordringer, som den pågældende stilling indebærer«, forekommer det åbenbart, at de nævnte udfordringer faktisk svarer til »åbenhed over for forandringer«. Retten har derfor ved at antage, at betydningen af udtrykket »udfordringer« ikke måtte overdrives, begrænset rækkevidden af et væsentligt element i proceduren til udvælgelse af ansøgerne. Appellanten har anført, at det afgørende kriterium for de »udfordringer, som den pågældende stilling indebærer«, på ingen måde fremgår af stillingsopslaget.
- 85 Retten har derfor ved at antage, at udtrykket »udfordringer« ikke måtte overdrives, og ved ikke at have undersøgt om proceduren var i overensstemmelse med stillingsopslaget, fordrejet de oplysninger, som den havde til rådighed.
- 86 Som generaladvokaten har anført i punkt 74 i forslaget til afgørelse, og som Kommissionen med føje har anført, må det hertil fastslås, at appellanten har anmodet Domstolen om at kontrollere det faktiske skøn, som Retten har udøvet,

hvilket ifølge den faste retspraksis, der er henvist til i nærværende doms præmis 66, henhører under Rettens enekompetence bortset fra tilfælde, hvor den indholdsmæssige urigtighed af dens konstateringer følger af akterne i den sag, den har behandlet, og hvor de beviser, der er fremlagt for Retten, er gengivet forkert.

87 Appellanten har imidlertid ikke godtgjort, at sagsakterne indeholder en indholdsmæssig urigtighed af Rettens konstateringer, eller at Retten har gengivet beviser forkert.

88 Retten har under alle omstændigheder i den appellerede doms præmis 55 fastslået, at udtrykket »udfordringer« stammede fra generaldirektørens notat, og at rækkevidden af dette udtryk ikke måtte overdrives, idet der alene var tale om generaldirektørens opfattelse af ansøgenes personlige kvalifikationer og ikke indførelse af et nyt kriterium i forhold til stillingsopslaget. Dette rent faktiske skøn henhører udelukkende under Rettens kompetence, som ikke i det foreliggende tilfælde har overskredet sine skønsbeføjelser med hensyn til de faktiske omstændigheder og beviserne.

89 Hvad angår kriteriet om åbenhed over for forandringer bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 57 og 58 har fastslået, at kravet om, at ansøgerne skulle besidde evnen til at gennemføre en reform, klart fremgik af den del i stillingsopslaget, som beskriver arbejdsopgaverne. Appellanten har herved på ingen måde fremført noget bevis til støtte for, at dette resultat er behæftet med en indholdsmæssig urigtighed, eller at Retten har fordrejet omstændighederne.

90 Det andet anbringendes første led må derfor afvises.

Det andet anbringende

- 91 Appellanten har med det andet anbringendes andet led bestridt den vurdering, Retten har foretaget i den appellerede doms præmis 54, hvorefter generaldirektørens bemyndigelse til at foretage en forudgående udvælgelse af ansøgerne ikke har påvirket udvalgets uafhængighed. Appellanten har anført, at udvalget reelt var bundet af generaldirektørens notat, idet ingen faktiske omstændigheder gav udvalget mulighed for at bortse fra generaldirektørens vurdering og at foretage en forudgående udvælgelse af andre ansøgere. Retten har således ikke taget hensyn til den indflydelse, som generaldirektørens forudgående udvælgelse har haft på den efterfølgende udvælgelsesprocedure for udvalget. Denne indflydelse fremgår i denne sag af den omstændighed, at udvalget alene har afholdt samtaler med de ansøgere, som var indplaceret i den første gruppe i generaldirektørens notat.
- 92 Selv om det i forbindelse med en appel er muligt på ny at forelægge retsspørgsmål, som allerede er blevet undersøgt i første instans (jf. dom af 26.10.2006, sag C-68/05 P, Koninklijke Coöperatie Cosun mod Kommissionen, Sml. I, s. 10367, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis) — som i det foreliggende tilfælde spørgsmålet om den behørig gennemførelse af udvælgelsesproceduren — skal de retlige argumenter, som appelskriftet støttes på i et sådant tilfælde, være præcist angivet. Dette krav er imidlertid ikke opfyldt, når appelskriftet blot gentager eller ordret gengiver de anbringender og argumenter, der allerede er blevet fremført for Retten, uden at indeholde en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede dom angiveligt er behæftet med (jf. dommen i sagen Koninklijke Coöperatie Cosun mod Kommissionen, præmis 54).
- 93 Som generaladvokaten har anført i punkt 78 i forslaget til afgørelse, bemærkes, at appellanten blot har gentaget et argument, som allerede er fremsat for Retten, hvilket fremgår af den appellerede doms præmis 39, uden at fremføre en argumentation, der har til formål præcist at angive den retlige fejl, den appellerede afgørelse angiveligt er behæftet med.

- 94 Det andet anbringendes andet led må derfor afvises.
- 95 Det andet anbringende må derfor i det hele forkastes.
- 96 Det fremgår af det anførte, at Jacques Wunenburgers appel i det hele må forkastes.

Sagens omkostninger

- 97 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, første afsnit, der i henhold til procesreglementets artikel 118 finder anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte selv deres egne omkostninger. Det fremgår dog af procesreglementets artikel 122, stk. 2, at artikel 70 ikke finder anvendelse ved appel, som tjenestemænd eller øvrige ansatte ved en institution iværksætter mod denne.
- 98 Da Kommissionen har nedlagt påstand om, at Jacques Wunenburger tilpligtes at betale sagens omkostninger, og da Jacques Wunenburger har tabt sagen, pålægges det ham at betale omkostningerne i hovedappellen. Da Jacques Wunenburger har nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale omkostningerne i kontraappellen, og da den har tabt sagen, pålægges det Kommissionen at betale omkostningerne i kontrappellen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Fjerde Afdeling):

- 1) **Hovedappellen og kontraappellen forkastes.**
- 2) **Jacques Wunenburger betaler omkostningerne i hovedappellen.**
- 3) **Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber betaler omkostningerne i kontraappellen.**

Underskrifter